

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177
PODUREDNIŠTVO:
Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L 1.000
Letna naročnina L 2.000
Letna inozemstvo L 3.000
Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XVI. - Štev. 10 (783)

Gorica - četrtek 5. marca 1964 - Trst

Posamezna številka L 40

PETER JE POSTAL PROST VEZI

François Mauriac je eden največjih in najbolj uglednih sodobnih katoliških pisateljev v Franciji. Kar napiše, je temeljito, polno globine, vredno premisleka. Tudi njegovo razmišljanje v zvezi z romanjem papeža Pavla VI. v Sveto deželo je tako. Njegove misli bi se še pred nekaj leti zdele drzne. Danes, v luči in duhu ekumenskega gibanja, pa so izraz novega duha, ki je zajel Cerkev in ki začenja na svojem zmagoslavju pohodu osvajati ves svet.

Bila je blizu velika noč, judovski praznik. Kralj Herod je stegnil roko po apostoli Jakubu in Simonu Petru. Prvega je dal umoriti z mečem, drugega vreči v ječo. Po veliki noči ga je hotel privedi pred ljudstvo. Noč je bila nad Jeruzalemom in Simon Peter je spal, vklejen med dvema vojakoma. Cerkev pa je zanj neprenehoma k Bogu molila. Pa glej, tiisto noč pred dnevom, ko ga je Herod sklenil izročiti Judom, je angel Gospodov pristopil, zbudil Simona Petra in rekel: »Vstani hitro!« In verige so mu padle z rok. Nato mu je angel rekel: »Opaši se in podveži si obutev! Ogrni si plašč in pojdi za menoj!« (Apd 12, 1-9)

Ob zaključku drugega tisočletja krščanstva je drug Simon Peter, njegov 262. naslednik papež Pavel VI., storil isto. Obul si je sandale, se ogrnil s popotnim plaščem in se vrnil v svoj rojstni kraj, vrnil k jezeru, ob katerem je pustil svoje mreže in čoln, da je postal ribič ljudi.

SVET JE ZASTRMELO

Ta povratek Simona Petra v deželo svoje mladosti je presenetil in zmedel današnji svet, zlasti njegov krščanski del. Ta del sveta si sicer stalno dopoveduje, da živi iz krščanskih izročil, pa je dejansko že tako daleč proč od krščanskega duha, da je le s težavo dojel pomen tega povratka. Skoro ni bil v stanju, da bi znal doumeti resnične vzroke svojega začudenja in presenečenja.

Kajti, kaj je pravzaprav tako čudnega v papeževem romanju v Betlehem, Nazaret in Jeruzalem? Ali ne bi bilo bolj umestno začudenje ob dejstvu, da je bil šele Pavel VI. tisti, ki se je kot prvi izmed Petrovih naslednikov odločil za to pot?

V resnici, v Cerkvi se je dogodilo nekaj novega, nekaj revolucionarnega. Papežev romanje jasno priča svetu, da smrt Janeza XXIII. ni prekinila njegovega navdihnjene vladanja. Vse se nadaljuje.

V času, ko je bil Jožef Angel Roncalli papeški nuncij v Parizu, sem spoznal od blizu tega čudovitega prelata in spretnega diplomata. Bil je tako obziren, tako prijazen in tako duhovit, da ni dajal nikakega vtisa zvišenosti in da bi si tedaj za nič na svetu ne mogel predstavljati, da bo nekoč ta ljudomilni prelat postal Simon Peter Kristusove Cerkve, ki bo s svojim duhom prevzel tudi naslednika in se postal za nadnaravno, božjo močjo njegovega srca.

NASTAL JE PREPAD MED CERKVIJO IN SVETOM

Čudež, izreden čudež se je letos zgodil v Cerkvi. Poglejmo pogumno dejstvom v oči!

Od 16. stoletja dalje je bil Petrov sedež zaprt sam vase, nepremičen, zaverovan v svoj sijaj, blišč in razkošje. Njegovi vojski s čeladami in helebardami in z raznolikimi odlikovanji na jopičih so postali speči vojaki svoje speče princeze Trnjulčice. Nad štiri stoletja so čakali, da pride starec in jih zbudi iz spanja.

Ta blesk je pred štiristo leti odtrgal od rimskega papeža skoro polovico krščanskega sveta. Cerkev sv. Petra, ki se je zgradila s pomočjo denarja, ki je prihajal v zvezi z nudenjem odpustkov, je postala predmet Lutrovega pohujšanja in povod, da so mnogi zavrgli Simona Petra v osebi njegovih naslednikov. Ta blesk, za katerega so papeži renesanse toliko žrtvovali, je Cerkev osamila, ločil od sveta in spremenil v palačo brez vrat.

V tej začarani palači Simon Peter že ni mogel storiti drugega kot ljubosumno ču-

vati dediščino vere, ki jo je prejel, paziti, da se nič ne spremeni in z nezaupanjem spremljati izraze želja svojih sinov, duhovnikov in laikov po nenehnem raziskovanju, prenavljanju in obnovi. Bil je obdan z zaprtimi obročem, v katerem je ostal sam, oblečen s kronami in z zlatom vezanimi plašči. Včasih so ga ponosili na nosilnici in tedaj ga je množica videla nad seboj, ko bi si ga tako zelo želela pozdraviti v prožnem koraku med seboj. Simonu Petru niso več dovolili, da stopi iz čolna s srebrom prevlečenega. Ni mu bilo več dano hoditi po vodi pred svojim Bogom in Gospodom.

Medtem pa se je svet zunaj te palače spreminjal vedno bolj. Ni dolgo pomišljal — vrnil se je k svojim poganskim izvorom. Prišlo je stoletje Voltairja in francoske revolucije, nato stoletje laicizma in sovražstva do Boga. In bolj ko se je ta svet oddaljeval od Boga, bolj se je Cerkev zapirala pred njim. Od leta 1870 dalje je začarani krog papeža še bolj utesnil. Verska resnica o njegovi nezmotljivosti ga je mnogim napravila še bolj tujega in nedostopnega. Bronasta vrata Petrove bazilike so se neprodušno zaprla za njim kot vrata ladje, s katero se je očaj Noe rešil pred vesoljnim potopom.

Prišla sta nato velika pokola med leti 1914 in 1945. Svet se je zviljal kot v porodnih krčih, si iskal novih idealov, hlastal po novih vodnikih, toda vse to trpljenje še ni moglo rimski Cerkvi pomoči, da bi se približala ljudskim množicam in jim spet vrnila vero v njeno vekovito poslanstvo.

Ko je brezupnost s Hitlerjem dosegla svoj višek, je bila tišina Vatikana kot še nikdar poprej tišina jetnika. Dne 2. junija 1943 je papež Pij XII. dejal pred svojim kolegijem: »Kristusov namestnik, ki je hotel samo usmiljenje in odkritosrčno vrnitev k osnovnim zakonom pravice in človečnosti, se je znašel pred vrati, ki jih noben ključ ne more odpreti.«

CERKEV SE JE REŠILA OSAMLJENOSTI

Papež je ostal jetnik, vse dokler ni nastopil Janez XXIII. Začaranje, v katero so Cerkev porinili renesansni papeži je premagano. Janez XXIII. je prestopil bronasta vrata sv. Petra. Ze se je pomešal med množico, obiskuje jetnike, tolaži bolnike. Božji duh se je kot veletok razlil po svetu, prišel tudi do tistih, ki se imenujejo brezverce, in jih osvojil s čarom starčka, ki vse ljudi blagoslavlja, se vsem smehlja, vse sprejema v sobanah svoje palače.

Krščanstvo pričinja znova hoditi isto pot, ki so jo hodili apostoli. Simon Peter je spet dospel do voda genezareškega jezera. Le na kaj je mislil Pavel VI. v trenutku, ko je zrl v njegove skrivnostne globine? Gotovo na besede iz enega Petrovih pism, da je »za Gospoda tisoč let kot en sam dan in en sam dan kot tisoč let.« Minili so časi, ko je Simon Peter v Rimu hotel biti gospodar vseh kraljestev na zemlji, ko ni dajal brezplačno tega, kar je brezplačno prejel, ko ni znal preprečiti, da so močniki imeli Kristusovo ime le za pretvezo pri krutem osvajanju novih dežel in podjarmljanju ljudstev.

V noči, ko je Simon Peter Kristusa zatajil, je šel Gospod mimo njega in ga milo pogledal. Ta pogled je Simona Petra tako presunil, da je šel ven in se bridko zjokal.

Tudi Pavlu VI. so stale solze v očeh, ko je prikladal Gospoda na oltar v baziliki božjega groba. Bile so to solze ganotja, hvalečnosti, pa tudi spoznanja, da je v preteklosti Simon Peter Gospoda večkrat zatajil.

Pavel VI. je odločen, da se to ne sme več ponoviti. Zato je objel na tleh Kristusove zveličavne smrti patriarha Atenagora in mu dal poljub miru. Ze se sliši topotanje čred, blejanje ovac, ženket verig in potrkanje zvoncev iz vseh hlevov zemeljskega kroga. Povratek Simona Petra iz Rima v Jeruzalem jim je na stežaj odpril vrata.

Kristus, pribiti na les križa, ostaja bolj

Poziv vlade k varčnosti

Pri nas v Italiji je še vedno na dnevnem redu notranji gospodarski položaj, ki ga na eni strani označuje močno pasivna bilanca zunanje trgovine, na drugi pa navedena težnja k inflaciji zaradi prevlekega povpraševanja po raznih dobrinah. Kot smo zadnjič poročali, je vlada izdala vrsto ukrepov, da bi ta proces k draginji zavrla. Tako se je že podražil bencin ter povišal prometni davek pri nakupih novih avtomobilov vseh vrst, domačih in tujih, ki znaša pri avtomobilih Fiat 500 D 31.500, 600 D 50.000 ter pri 1100 D 91.000 lir. Omejila se je tudi prodaja na obroke in sicer do največ 12 mesecev.

Da preživlja italijansko gospodarstvo v tem trenutku resno razvojno krizo, priča sobotni poziv ministrskega predsednika Mora k gospodarski zdržnosti in varčnosti, ki sta ga prenašala radio in televizija. Potem ko je obrazlo-

žil cilje, ki jih je vlada postavila v program (izvedba krajevnih avtonomij, reforma in spopolnitev šolstva, gradnja ljudskih stanovanj, reforma socialnega skrbstva in kmetijstva), je dejal, da je za dosego teh nujno potrebna gospodarska stabilnost, brez katere je vsak napredek nemogoč. Brez vsakega olepšavanja je italijanski javnosti predložil stvarnost položaja, v katerem se Italija nahaja v tem trenutku svojega razvoja in ki ga označujejo: nenormalno gibanje cen, primanjkljaj zunanje-trgovinske bilance, zastoj v dotoku kapitalov na trg ter nesorazmerje med ponudbo in povpraševanjem, kar otežkoča izvoz. Zara-

di teh nesorazmerij in pomanjkljivosti, ki ogrožajo stabilnost celotnega narodnega gospodarstva, je nemogoče zadostiti vsem zahtevam delavcev, pa čeprav so povsem upravičene s socialnega stališča.

Poziv vladnega predsednika Mora sta podprla tudi podpredsednik Nenni ter zunanji minister Saragat kot voditelja socialistične ter socialdemokratske stranke v svojih nedeljskih govorih v Palermu in Rimu. Oba sta enako odločno zavrnila vsak razgovor s komunisti, katerim gre le za to, da bi razbili sedanjo vladno koalicijo ali pa jo od znotraj (s svojo ponujano podporo) nadzorovali.

Nova Kuba v Sredozemlju?

Kakor je bilo predvidevati, je načrt glavnega tajnika OZN U Tanta za rešitev ciprske krize propadel, ker ga najbolj prizadete strani niso hotele sprejeti. S tem je vsa zadeva o odpošiljati mednarodnih oddelkov na Ciper zašla v mrtvilo, iz katerega se ne ve, kako in kdaj se bo premaknila naprej. Predstavniki šestih začasnih članic varnostnega sveta (Brazilija, Bolivija, Češkoslovaška, Maroko, Norveška in Slonokoščena obala) si prizadevajo najti izhod iz sedanje slepe ulice, v katero so zašla pogajanja o ciprski krizi. Toda izgledi za uspeh niso nič kaj rožnati.

Medtem je predsednik ciprske republike Makarios dal izjavo pariškemu listu »Le Monde«, v kateri je pozval generala De Gaulle, naj prevzame vlogo posredovavca v ciprskem sporu. Vendar pa francoski pooblaščenci krogi izjavljajo, da Francija ni še sprejela tega poziva v uradni obliki, in dodajajo, da je vsako posredovanje v ciprskem problemu izključeno, če zainteresirani strani pri sporu prej ne privolita v njeno posredovanje.

Položaj na otoku samem je pod popolnim nadzorstvom britanskih čet, tako da ne poročajo o novih spopadih. Zaostrel pa se je diplomatski boj okrog ciprskega vprašanja, zlasti med grško in turško vlado, ki se medsebojno obtožujeta z vsemi mogočimi argumenti. V Atenah pa so bile ponovno nacionalistične demonstracije, ki so se kmalu sprevrgle proti Anglo-amerikancem, češ da podpirajo Turčijo.

Kakor zgleda, ciprska vlada vedno bolj izgublja nadzorstvo nad razvojem krize. Predsednik Makarios skuša desničarske ekstremiste spraviti v novo ustanovljajoče se policijske oddelke, misleč, da jih bo na ta način ukrotil. Komunisti pa od svoje strani čakajo, da se ekstremisti upehajo in da oni prevzamejo njihovo vlogo v podpori nadškofu Makariosu. Ko bi enkrat to dosegli, potem bo moral predsednik Makarios delati, kakor bodo oni hoteli. Njihovo podporo bi moral drago plačati. In nekateri menijo, da je vzpostavitev redne letalske zveze med Nikozijo in Moskvo prav sad teh prizadevanj ciprskih komunistov, ki želijo polagoma (ne hrupno, kakor hočejo nacionalisti) napraviti iz Cipra Kubo v Sredozemlju. Pri tem računajo, da jim bo-

do pomagali skrajni nacionalisti, ki so ob prihodu prvega sovjetskega letala na letališče v Nikoziji vzklikali: Zivio Hruščev!

Med Moskvo in Tirano

Odnosi med Albanijo in Sovjetsko zvezo so se ponovno poslabšali, odkar je albanska vlada zaplenila poslopje sovjetskega veleposlaništva. Moskva je zaradi tega protestirala, toda oblasti v Tirani so svoj korak opravičile s tem, da Sovjeti niso hoteli poravnati stroškov nekemu albanskemu državnemu podjetju, ki je leta 1958 zgradilo poslopje, v katero se je potem nastanilo sovjetsko veleposlaništvo.

Zanimivo, da se istočasno slabšajo odnosi tudi med Moskvo in Pekingom. Nekateri celo zatrjujejo, da so Kitajci naročili Tirani, naj zapleni stavbo sovjetskega poslaništva. (V poslopju so po prekinitvi diplomatskih odnosov med Moskvo in Tirano ostali samo še trije uradniki).

Smrt v zraku

Britansko potniško letalo »Britannia«, na katerem je bilo 75 britanskih turistov in 8 moč posadke, je dne 1. marca zadelo v goro Glungezer (2.680 m) v tirolskih Alpah. Potniki in posadka so vsi mrtvi. Letalo je imelo namen pristati v Innsbrucku in pilot je najbrže mislil, da so že preko visokih Alp in je tako zadel v steno. Reševalne skupine so na delu, da najdejo žrtve strašne nesreče.

Druga letalska nesreča se je koncem preteklega tedna primerila v Združenih državah Severne Amerike. Kot v primeru letala »Britannia«, so bili tudi pri tej katastrofi žrtve izletniki, ki so hoteli preživeti nedeljo v prosti naravi ob jezeru Lake Tahoe v Kaliforniji. Najeto letalo »Costellation« je imelo na krovu 81 potnikov in 4 moč posadke. Zaradi slabe vidljivosti ni moglo pristati na namenjenem letališču. V trenutku, ko se je od njega oddaljalo, je zadelo v bližnji gorski greben, ki je bil zakrit od oblakov, in se čisto razbilo. Pri tem je vseh 85 oseb prišlo ob življenje.

Dokončne številke o Skoplju

Zvezna komisija o potresu v Skoplju je 28. februarja objavila dokončne podatke v zvezi s porušenjem makedonskega mesta Skoplja s strani lanskega potresa. Življenje je zgudilo 1070 oseb, teže ali laže ranjenih pa jih je bilo okrog 3500. Takoj po potresu je od 213.100 prebivavcev ostalo 170.000 brez strehe. 3.000 stanovanj je bilo popolnoma porušenih, 32.000 pa poškodovanih. Od poškodovanih jih bo treba prej ali slej še 12.000 podreti do tal. Skoda znaša 420 milijard dinarjev.

— ža

IZ ŽIVLJENJA NAŠIH LJUDI

Tretji glasbeni festival v Torontu

Ze tretje leto po vrsti imajo Slovenci v Torontu pomladni glasbeni festival. Letos bo 7. in 8. marca v dvorani Marije Pomagaj. Nastopajo instrumentalisti, solo pevci, pevski zborji in rajalne skupine. Namen festivala je povezovati ljubitelje glasbe v Torontu in okolici in utrjevati slovensko narodno skupnost ter umetnikom — zlasti mlajšim — dajati vzpodbudo in željo po napredku. Festival obiskujejo ne le Slovenci, ampak tudi Kanadčani. Organizira ga posebna komisija pod predsedstvom g. Toneta Zrneca C.M.

Razstava slovenske sodobne umetnosti v Torontu

Od 14. do 22. marca bo v dvorani Marije Pomagaj v Torontu razstava slovenske sodobne umetnosti, ki živi in se samostojno razvija na ameriškem kontinentu. Svoja najnovejša dela bodo razstavljali člani umetniškega združenja LOK iz New Yorka: akademski kipar Franc Gorše in akademska slikarja Jože Vodlan in Miro Zupančič; pridružil se jim bo slovenski akademski slikar iz Toronta, Božo Kramolc. Razstavljenih bo nad sto del.

Omenjeni slovenski umetniki so pridelili že več samostojnih razstav v Ameriki in Kanadi in sodelovali pri drugih. V Torontu bodo razstavljali plastiko, drobno plastiko in slike. Razstava je namenjena Slovencem in Kanadčanom, posebej še kanadskim umetniškim krogom.

Slovensko besedilo »Veseli božič«

Na mnogojezični voščilni karti predsednika ontarijske vlade Johana P. Robertsa in min. za državljanstvo Johna Jaremka je bilo vključeno tudi slovensko besedilo

Ob dvajsetletnici

(Iz zapiskov zareskega župnika)

»Prva skupina, odhod!« so klicali. Poslovili smo se. Sobotne so pohiteli k svojim, sam pa sem se umaknil med Zarečane. Pozno popoldne so tudi nas naložili na kamione in odpeljali smo se proti Gorici. Cesta je bila na široko razbrazdana od tankov in blatna tla so se zaradi nedavnega dežja in še bolj zaradi težkih vozil spremenila v razsečne kaluže. Naš voznik je tako drzno vozil, da smo kar trepetali. Zdajci je zavozil v posebno globoko mlakužo, da je brozga na široko brizgnila na vse strani, brž je zavrl, da bi omejil brzino, pa premočni pritisk na zavoro je spodenel na stran kamion, tako da se je zvrnil v jarek. Zakričali smo, se lovili z rokami in zlečeli v širokem loku v travo. Resnih poškodb ni bilo, le nekaj bunk, pa obilo strahu. Zvražnili smo vozilo, se zgnatli nanj in nadaljevali pot.

Globoko pretreseni smo opazovali kraje, ki jih je bila oplazila fronta. Strašen

»Veseli božič«. Prav tako je International Institute of Metropolitan Toronto vključil v svoje voščilne božične karte tudi slovensko besedilo. — Kdaj bo tudi pri nas tako?

Kipar Gorše se je preselil v New York

Iz Clevelanda, kjer je prebival 12 let, se je kipar France Gorše preselil v New York. Njegov odhod je za Cleveland velika izguba.

Dve slovenski knjigi v nemškem prevodu

Znova se je oglašil prevajalec slovenskih knjig dr. Ferdinand Kolednik in nam poslal mladinsko povest p. Valentina Bazilija OFM, Tonček s Potoka v nemškem prevodu; v nemščini ima naslov Der Toni aus Potok. Kdo bi si mislil, da bo mali Tonček, ki je prvič zagledal luč sveta pred 16 leti v Slovenskem Primorcu, sedaj hodil okrog po svetu in zabaval otroke raznih narodov, saj je neutrudni dr. Kolednik tudi to povest prevedel ne samo na nemški, nego tudi v druge jezike (v francoščino, hrvaščino). Ta prisrčna in mikavna povestica, ki živi in nazorno slika verno slovensko mlinarsko družino v Potoku pri Stični na Dolenjskem, je izšla pri založbi Habel.

Povedati moramo tudi, da je dr. Kolednik prevedel še Finžgarjev roman, Pod svobodnim soncem, ki nosi v nemščini naslov IZTOK. Knjiga je zelo okusno opremljena in ima 450 strani. Tudi v nemščini se bere prav tako tekoče in pritegne bralca z isto silo kot slovenski original.

Dr. Kolednik v resnici postaja kralj naših prevajalcev.

VPRAŠUJETE — ODGOVARJAMO

Ne zamerite, gospod urednik, če Vas odkritosrčno vprašujem, zakaj so katoličani tako intolerantni, tako nestrpni. Meni se zdi, da se ta intoleranca ne da združiti s Kristusovo ljubeznijo.

A. P.

Da Vam odgovorim na Vaše vprašanje, Vam moram najprej pojasniti, kaj je strpnost. Razlikujemo dogmatično, družabno in politično strpnost (toleranco).

Dogmatična toleranca je toleranca glede dogem, glede verskih resnic. Nekateri namreč trdijo, da so vse vere enakovredne. To pa ni res. Razne vere si nasprotujejo. Ena vera trdi kar druga vera zanika. Če bi ena bila enakovredna drugi, bi bili resnica in zmota enakovredni. Resnica bi bila enaka zmoti, kar bi bilo absurdno, nesmiselno. Bog, ki je vir vere, ne more biti vir ver, ki si nasprotujejo. Bog je Resnica in resnica je samo ena. Zato more biti samo ena vera prava vera. Kot katoličani verujemo v eno, sveto, katoliško in apostolsko Cerkev, ki je nezmotljiva učiteljica verskih resnic. Zato je samo ta vera, ki jo Cerkev oznanja, resnična. Določeno ne moremo priznati nobeni drugi veri enake resničnosti. V tem smislu smo mi netolerantni, ker ne moremo priznati enake vrednosti zmoti kakor resnici. Zavračamo torej dogmatično toleranco.

Dopuščamo pa družabno toleranco. Držimo se načela sv. Avgušтина, ki pravi: Pobjajte zmote, a ljubite tiste, ki se motijo! (Occidite errores, diligite errantes!). Spoštujemo vsakega, ki pošteno misli, ki je v dobri veri, čeprav v zmoti. Errare humanum est! — Motiti se je človeško! Seveda — zopet naglašamo — nam ni resnica in zmota eno in isto, nista enakovredni. Naša krščanska dolžnost je pa, da smo družabno tolerantni.

Kaj pa je politična ali bolj državna toleranca? V državi so na primer razne vere. Država priznava vsem veram svobodo,

kakor da so vse resnične. To ni dobro! Tako postopanje pospešuje verski indiferecentizem, to je nauk, da je vseeno, ali človek kaj veruje in kaj ne veruje. Vendar je manjše zlo, če država priznava svobodo vsem veram. Če bi drugače ravnala, bi izzvala nezadovoljstvo in odpor verskih družb, ki bi jih prepovedala, kar bi bilo vsekakor večje zlo. Te politične tolerance Cerkev ne obsoja.

Navodila za romanje v Lurd

1) Sedaj se vrši povsod vpisovanje za romanje v Lurd. Vpisovanje se brezplačno zaključuje 19. marca. To je nujno potrebno zaradi dobre organizacije. Kdor se romanja ne bi mogel udeležiti, dobi nazaj celotno vsoto.

2) Ob vpisu za Lurd se je treba istovrstno prijaviti za božjo pot iz Lurda v Fatimo ali Monserrat-Barcelono — to seveda samo tisti, ki mislijo izrabiti lepo priliko. Število mest je omejeno, zato velja pravilo: prvi imajo prednost. O stroških in potnem listu berite na letakih, ki jih dobite pri vsaki cerkvi na Primorskem.

3) Romarji za Fatimo in Barcelono bodo v Lurdu stanovali skupno v istih hotelih; to zahteva tehnična organizacija; na vlaku v Lurd se vozijo, kjer se vpišejo.

4) Kjer na Tržaškem slučajno ni vpisovanja, tam se zainteresirani prijavijo v sedmih župnijah. Na Goriškem je vpisovanje samo na treh določenih krajih, kakor je označeno na letakih.

5) Vabimo zlasti moške svet: izrabite lepo priliko, otrešite se že enkrat po tolikih letih po vojni napačnega človeškega strahu in se postavite na čelo velikega slovenskega romanja v Lurd! — Vsi dobro misleči sodelujte!

Romarski odbor

NOVICE IZ JUGOSLAVIJE

Mladinski tisk v Sloveniji

V Sloveniji imajo trenutno sledeče liste za osnovnošolsko mladino: »Ciciban« z naklado 60.000 izvodov; »Pionir« s 15.000; »Pionirski list« s 70.000 in »Kurirček« s 40.000 izvodov. Na posvetovanju so skušali racionalizirati mladinsko časopisje: »Ciciban« naj bi posredoval branje in znanje učencem v prvih treh razredih osemletke; »Kurirček« v četrtem in petem razredu, »Pionir« pa v zadnjih treh razredih. »Kurirček«, ki je doslej objavljaval predvsem spise iz časov NOB (nar. osvob. boja), bo odslej svoje področje razširil tudi na »napredna« gibanja v starejših časih jugoslovanske zgodovine. Vzrok za ta korak uredništva je ugotovitev, da učenci te snovi ne poznajo zadosti.

Za pospeševanje inozemskega turizma z Jugoslavijo

Jugoslovanska vlada namerava v kratkem sprejeti ukrepe za olajšanje in pospeševanje inozemskega turizma. Predvideno je povečano število držav, katerih državljani bodo lahko vse leto dobili na meji jugoslovansko dovoljenje. V izvensezonski dobi pa bodo lahko dobili vsopno dovoljenje državljani vseh držav. Predvidena je nadalje uvedba enkratnih in večkratnih turističnih vizumov z veljavnostjo dveh let. Posebnih olajšav bodo deležni tudi skupinski izletniki, ki pri-

hajajo v Jugoslavijo s posebnimi vlaki ali avtobusi. Če bodo ta potovanja že vnaprej napovedana z navedbo poti in števil potnikov, se bodo lahko zadržali v Jugoslaviji brez potnih listov ali vizuma 72 ur.

Preselitev srn iz Slovenije v Piemont

Pretekli teden so v Gran Bosco v dolini Susa v Piemontu izpustili dve košuti in več srn, ki so jih pripeljali iz Slovenije. Izpustitvi je prisostvovala precejšnja množica. Prva košuta je takoj po izpustitvi zbežala v strmine, a tam se ji je na ledeni skali spodrsnilo in je padla v globino ter se ubila. Druga košuta je pa bila bolj previdna in skoro ni hotela iz kletke.

To je prva zamenjava v Evropi z nacionalnim parkom Gran Paradiso ter parki v Sloveniji. Predvidene so v tem mesecu še druge pošiljke srn in jelenov, kajti mesec februar je edini, ko lahko brez velikih težav ulovijo te živali, ki so zaradi mraza in pihle hrane vse premlele in se rade približajo ljudem. V zamenjavo pa bodo iz Piemonta poslali v Slovenijo kozoroge, ki so pri nas skoro že izginili.

Širite »Katoliški glas«

Nihče se ni zganil, niti ne znil besede ali trenil z očesom. Poročnikove oči so švigale od moža do moža, krčevito je stisnil zobe, da bi ukrotil jezo, ki se ga je vidno polasčala, in vprašal dokaj mirno: »Nihče?« Vsi so molčali, kot bi ga sploh ne slišali govoriti. V očeh mu je preteče zabiskalo, obraz se mu je spatil v silni razkačenosti in zaklinal je nadvse zaničljivo: »Vigliacchi! Traditori! Strahopetci! Izdajalci!« Ponosno se je obrnil in oholo odkorakal.

Medtem so spravili mladeniče na avtobuse. Kratki klici v pozdrav in vozila so se premaknila. Žalostno smo gledali za odhajajočimi.

»MAS, kaj je to?« me je dregnil Rudi. »Ime MAS je sestavljeno iz začetnic latinskega gesla: »Memento audere semper!« Kar znači: »Pomni, tvegaj vedno!« Masovci so torej prostovoljci, ki so se po kapitulaciji Italije pridružili Mussoliniju in ki tvorijo hrbtenico njegove vojske.« — »Pa saj ti naši fantje niso nikoli fašistični prostovoljci!« — »Zato pa ne bodo najbrže dolgo ostali med njimi.«

Zagnali so nas v prostrano jahalnico, široko in izredno dolgo poslopje, ki je služilo za jahalne vaje italijanske konje-

Radio Trst A

Sporod od 8. do 14. marca

Nedelja, 8. mar.: 9.30 Polka je ukazana. — 10.00 Prenos sv. maše iz stolnice sv. Justa. — 11.15 Oddaja za najmlajše: »Zgodba o dečku, ki ni mogel čakati«. Napisala Jadviga Komac. — 12.00 Slovenska nabožna pesem. — 12.15 Vera in naš čas. — 13.00 Kdo, kdaj, zakaj... Odmevi tedna v naši deželi. — 14.30 Sedem dni v svetu. — 15.30 Radijska novela: »Pravilo«. — 18.30 Po društvih in krožkih: (8) »Skavtska družina v Dolini«, pripravil Saša Martelanc. — 20.30 Iz slovenske folkloze: »Božime moje diete, pustim te an griem po svjete«.

Ponedeljek, 9. mar.: 11.45 Jugoslovanski orkestri in pevci. — 12.15 Iz slovenske folkloze: »Božime moje diete, pustim te an griem po svjete«. — 18.00 Glasovi iz narave, pripravil Tone Penko. — 18.30 Koncerti Godalnega orkestra Radia Trst. — 19.00 Radijska univerza: Italijanska ustava o ljudstvu: (7) »Novi italijanski ustavni sistem«. — 19.30 Postni govori: (8) Kazimir Humar: »Daj nam danes naš vsakdanji kruh...«. — 21.00 Gioacchino Rossini: Pepelka, opera v dveh dejanjih.

Torek, 10. mar.: 11.45 Glasbeno potovanje po Evropi. — 12.15 Pomenek s poslušavkami. — 18.00 Italijanščina po radiu: Osnovni tečaj - 30. lekcija. — 18.30 Sodoba italijanska glasba. — 19.15 Pisani balončki, radijski tednik za najmlajše. — 21.00 Pregled italijanske dramatike, pripravila Josip Tavčar in Jože Peterlin. — 21.50 Slovenski in jugoslovanski solisti. Tenorist Dušan Pertot, pri klavirju Claudio Gherbitz.

Sreda, 11. mar.: 12.15 Zgodovinske zanimivosti. — 13.30 Izbrali smo za vas. — 18.00 Znanstveni leksikon. — 18.30 Pravljinski svet v glasbi, pripravil Gojmir Demšar. — 19.00 Pevski zbori Julijske Benečije in Furlanije: Goriški polifonski zbor, ki ga vodi Cecilia Seghizzi. — 19.15 Higiena in zdravje. — 21.00 Simfonični koncert. Vodi Piero Bellugi.

Četrtek, 12. mar.: 11.45 Italijanski akvarel. — 12.15 Za smeh in dobro voljo. Besedilo: Danilo Lovrečič. — 18.00 Italijanščina po radiu - 31. lekcija, pripravil Janko Jez. — 18.30 Solistični koncert. — 19.15 Širimo obzorja: »Mineros - iskavci demantov«, napisala Mara Kalan. — 21.00 »Prarna hiša«, igra v enem dejanju.

Petek, 13. mar.: 11.45 Ameriški odmevi. — 12.15 Pomenek s poslušavkami. — 18.00 Bilo je nekoč... Venec pravljice, pripovedk, legend: (18) »Kača«, pripravil Jurij Slama. — 18.30 Solisti Julijske Benečije in Furlanije. — 19.00 Radijska univerza: Električni upor. — 19.30 Postni govori: (9) Rudolf Klinec: »Odpusti nam naše dolge...«. — 20.30 Gospodarstvo in delo. Urednik Egidij Vršaj. — 21.00 Oratoriji in nabožne kantate. — 22.05 Socialne vede.

Sobota, 14. mar.: 12.15 Po tujih krajih. — 15.00 »Volans«, oddaja za avtomobiliste, s sodelovanjem Italijanskega avtokluba. — 15.30 »Strici«, povest, ki jo je napisal Fran Saleški Finžgar. — 17.20 II. vatikanski koncil. Poročila in komentariji o vsoljnem cerkvenem zboru. — 18.00 Poglavlja iz zgodovine slovenske književnosti: Vinko Beličič: (16) »Ljudske verske igre«. — 19.15 Družinski obzornik. Urednik Ivan Theuerschuh. — 20.30 Teden v Italiji.

nice in zlasti častniškega kadra. Tla so bila postlana z žaganjem, ki se je sčasoma pod konjskimi kopiti spremenilo v droban črnkast prah.

Ko sem vstopil v jahalnico, sem tik vhoda zagledal duhovnike, ki so dospeli s prejšnjimi skupinami. »Sem pridi!« so me vabili. »Pregledal so nas in zaslili, zdaj nas spustijo. Sem med nas se vrini, pa boš prost!« — »Ne!« sem odgovoril. »Svojih ljudi ne zapustim. Morda koga le rešim!« In odšel sem za svojimi farani.

Sredi jahalnice je stal, razkorčen in objesten, nemški stotnik, obdajal ga je cel krog nižjih častnikov. Stotnik je držal v roki samokres in jim je s trdinami, sunkovitimi kretnjami nekaj dopovedoval. Zdajci se je okrenil proti nam, nas divje pogledal in, ne da bi kaj črtnil, z glavo mignil oficirjem. Ti so nam brž stekli nasproti. »Razdelite se!« Prva vrsta na desno, druga na levo!« so vplili. Razšli smo se, nekateri na desno in drugi na levo, in nato stopali vzdolž sten proti zadnjemu koncu jahalnice. »Sklenite vrste!« so ukazali vojaki. Razporedili smo se tako, da smo stali z hrbti ob stenah v dveh nasproti si stoječih vrstah. Bilo je kakih 800 mož.

